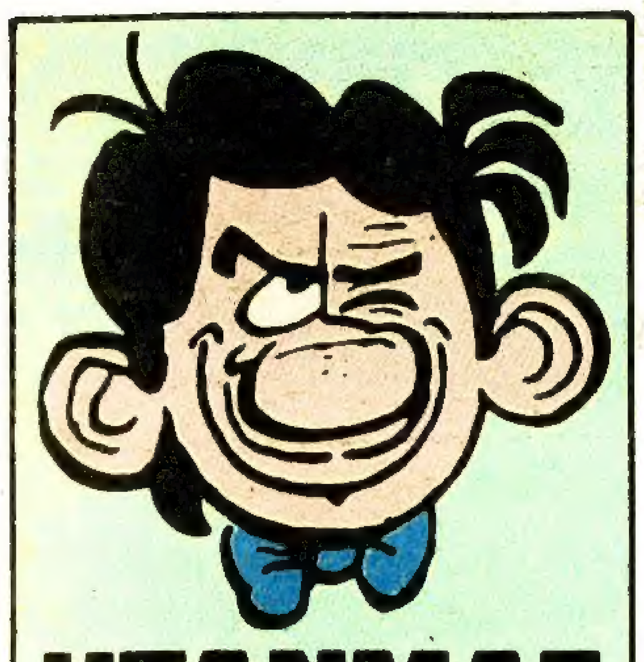

UTANMAZ ADAM

Dıgıl

SAVOK _ MELİH41

Bütün zamanların en dıgıl çizgi roman dergisidir

Fiyatı:
2000 LİRA
(KDV içinde)
Perşembe günleri çıkar
Sayı: 134
21 Kasım 1991

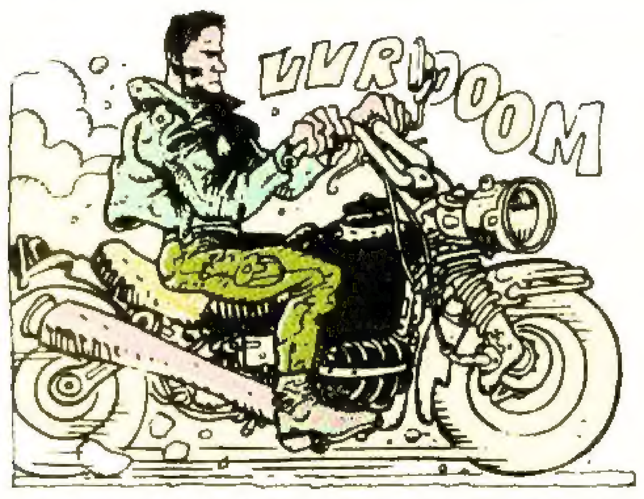

SERVET VE ŞEVKET'DEN
TERMİNATÖR

SONER GÜNDAY'DAN
SITKI SEDAT

MURAT VE GÜRCAN'DAN
O BENİM OĞLUM

LEVEND ÇANGA'DAN
SARARMIŞ YILLAR

TEKİN ARAL'DAN
İKİ LİSAN İKİ İNSAN

MİKRO MAGANDA

SERHAT GÜRPINAR

Ayıptır Şeetmesi

MURAT

SUİKAST ŞADİ

SELİM EVSEL

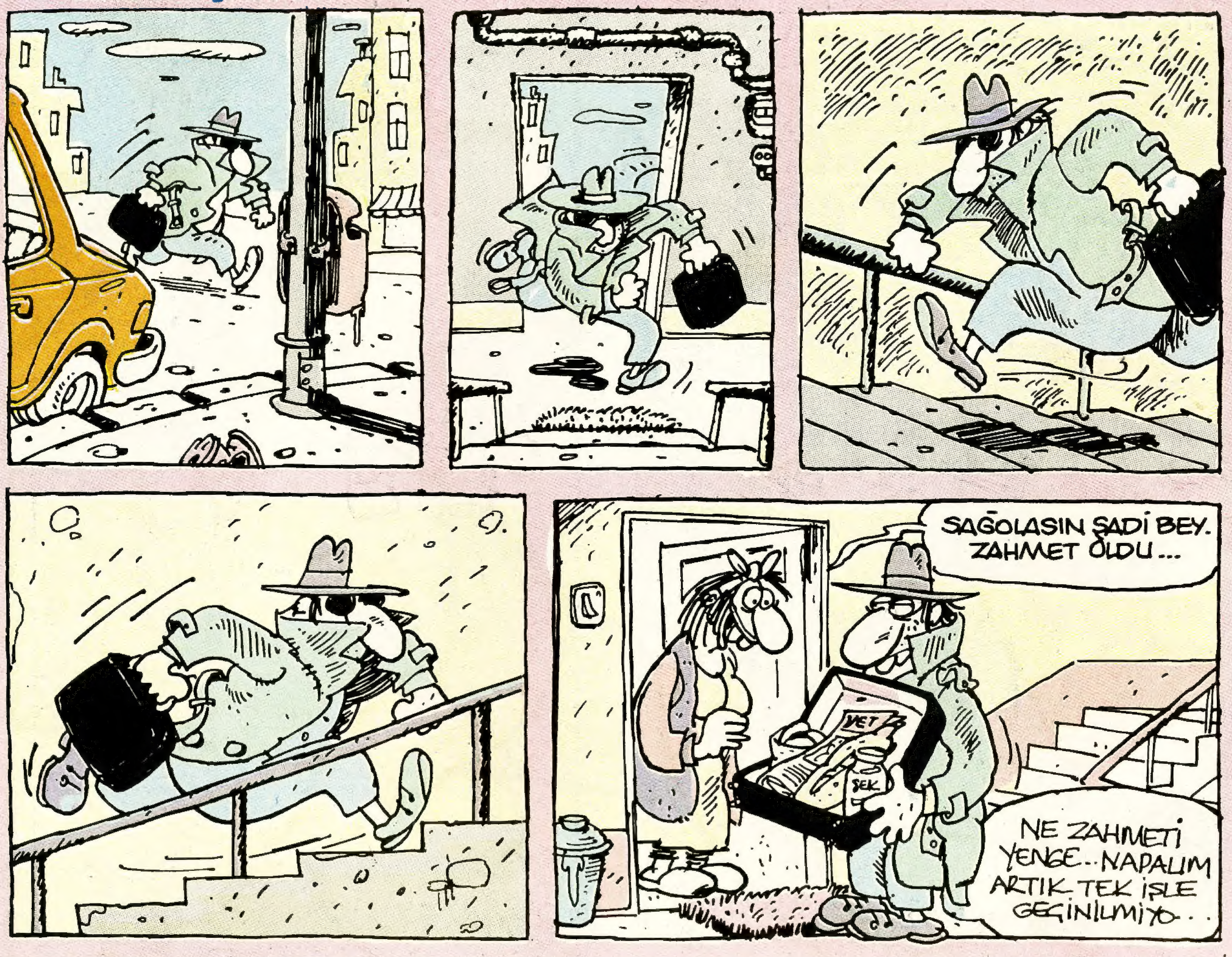

Dıgıl MEKTUPLAR

Polis, polise karşı

GASP masası ekipleriyle çatışan üç fidyeci polisin ilginç haberlerini sanırım gazetelerde okumuş olmalısınız...

Her ne kadar bu haberin üzerine ölü toprağı serilmek istendiyse de başarılı olunamadı... Fidyeci, rüşvetçi polislerle, gasp masası polislerinin mücadelesi gazetelerde yayınlandı. Arkadan emniyet yetkilileri çeşitli açıklamalar yaptılar... Yapılan açıklamalarda bu üç fidyeci ve rüşvetçi polisin tüm polis teşkilatını bağlamadığı her meslekte bu tip sahtekârların çıkacağı vurgulandı. Zaten başka bir açıklama da beklenmiyordu... Yetkililerin kalkıp rüşvetçi polisleri "aferin helal olsun koçum" diye açıklama yapmaları beklenmiyordu. Sanırım bu üç sahte polis hakkında kanuni işlemler yapılacak. Ve bu olay unutulup gidecek...

Başbakan (o dönemin)Turgut Özal'ın bir açıklamasında "memurun durumunu biliyorum ama benim memurum işini bilir" demişti.

İşte iş bilen üç polis rüşvet isterken yakalandılar ve bir meslektaşını öldürüp diğerlerini yaraladılar. Belki bugün belki yarın belki de üç ay sonra benzeri bir olayın yaşanacağına inanıyorum...

"Memurum işini bilir."

İşbilen memur,işbilen amirleri bildikleri yolda gidecekler.

Polislere ödenen ücretin az olduğunu savunup bu rüşvet olayı için bir neden olarak göstermiyorum. Kesinlikle az maaş alıyor diye bu işi yaptığını savunmuyorum...

Bazı gerçekleri kabul edelim... Böylesine hassas noktalarda görevlendirilmiş devlet memurları için mutlaka ekonomik iyileştirmeler yapılmalıdır. Polis ve diğer memurun ikinci maaşı haraç ve rüşvet olmamalıdır. Hele böyle bir şeyi ne bir Başbakan ne de bir vatandaş arka çıkmamalıdır.

Haracın, rüşvetin sonu yok.

Polislik onurlu bir meslektir bu cefayı çeken insanlar yanlış yollara itilmemelidir.

Çeşitli polisiye veya baskı yöntemleriyle polislerin ve diğer kamu görevlilerinin haraç, rüşvet yemesini engelleyemezsiniz.

Düne kadar polisin işkence yapmadığını savunanlar nerdesiniz! Rüşvetçi, haraççı polisleri de savunsanıza! Polise rüşvet yiyor, haraç topluyor dediğimizde üzerimize copla saldırırdınız. Gene aynı şekilde işkenceci polisler özellikle eğitiliyor dediğimizde kabul etmiyordunuz. İşkenceci polisler olduğunu da en sonunda kabullendiniz.

Gelin yetkililer dürüst olalım polisin gururunu beraber savunalım ama işkencecileri, rüşvetçileri, haraççıları yok edelim! Fırsat vermeyelim!

Ben ve benim gibi düşünenler polise rüşvet, haraç vermek, işkence görmek istemiyoruz.

Cemil MANTIK–BURSA

* * *

DIGIL'CILARA DUYURU:

DIGIL'ın 1'den 30'a kadar olan sayılarına acilen ihtiyacımız vardır. Elinde bu sayıların herhangi bir tanesi bile olan okuyucularımızın aşağıdaki adres ya da telefona başvurmaları rica olunur.

NOT: Karşılığı ödenecektir.

Tel: **574 54 92**

Adres: **Sipahioğlu Cad. Tülgüt Apt. No: 10 Kat: 3 Yeşilyurt – İSTANBUL**

Dıgıl
Yıl: 3 Sayı: 134
21 Kasım 1991 Perşembe

Basıldığı Yer: Hürriyet Gazetecilik ve Matbaacılık A.Ş. İST.
Haberleşme Adresi: Sipahioğlu Cad. Tülgül Apt. No:10 Kat:3 Daire:6 Yeşilyurt-İstanbul
Tel: 574 54 92

HÜRYAY A.Ş. adına Sahibi: **OĞUZ ARAL**
Sorumlu Yazışleri Müdürü: **İNCİ ARAL**

DIGIL ABONE KOŞULLARI: 3 AYLIK: 31.200 TL.- 6 AYLIK: 62.400.- TL. 12 AYLIK: 124.800 TL. TEL: 550 25 - 04 - 6 HAT

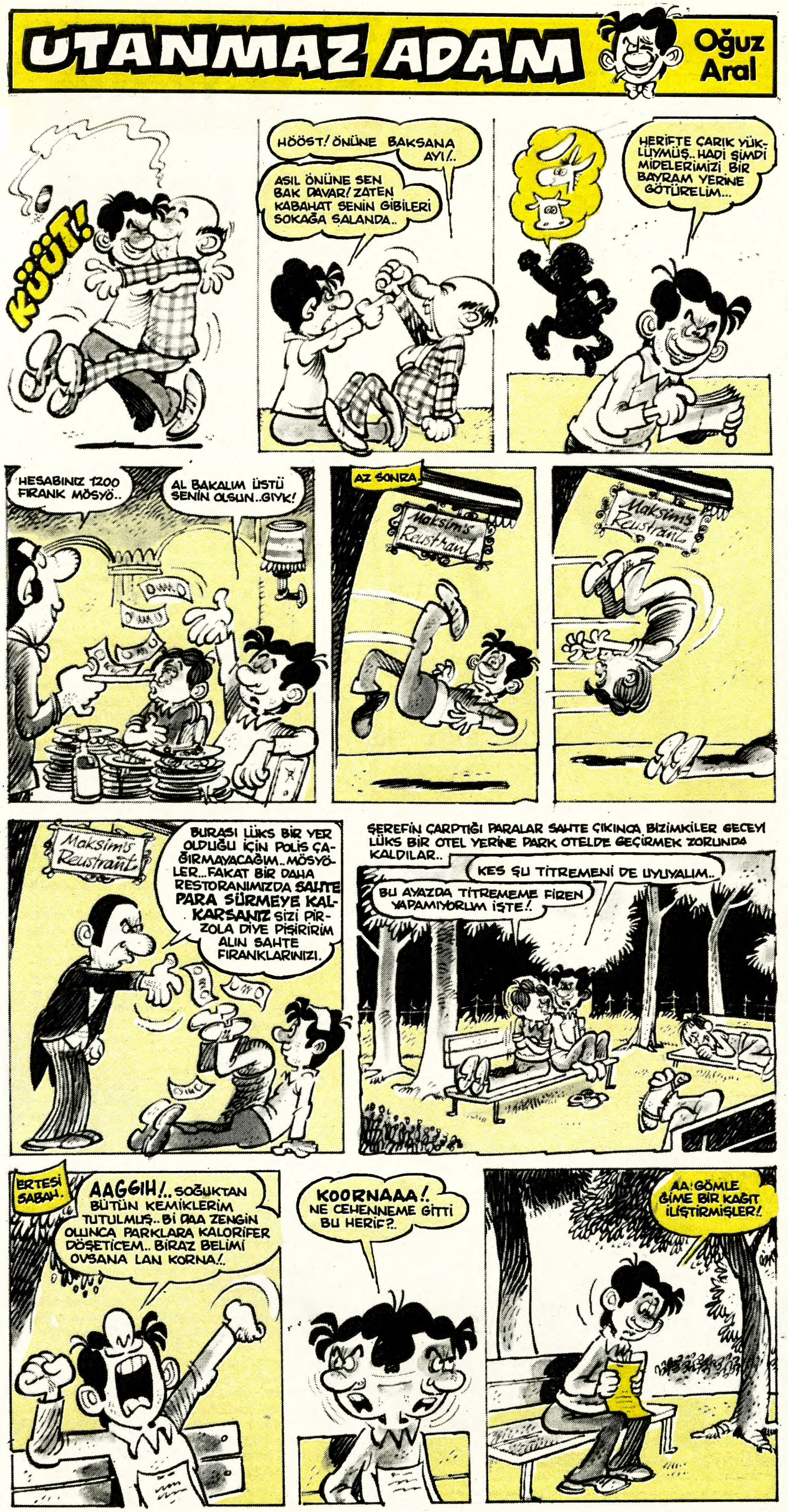

● SERVET GÜRBÜZ

Tekin Aral Yazıyor

Dıgıl'ca

İKİ LİSAN İKİ İNSAN

Galatasaray ve Trabzonspor'un başarıları hepimizi keyiften sekiz köşe etti. Futbolla ilgisi olsun olmasın, şu ara herkes bu sevinci paylaşıyor.

Bu denli büyüğü olmasa da, böyle bir sevinci hem de kulüp başkanı olarak bizim Başkan Kâmil de yaşadı.

Kâmil'in takımı o sezon Türkiye Kupası finali oynamıştı. Kazanamamıştı ama, kupayı alan takım aynı zamanda lig şampiyonu da olduğundan Kupa Galipleri'ne katılmak bizim Kâmil'in takımına nasibolmuştu.

İlk turda karşılarına bir Bulgar takımı çıktı. Rakip sahada tek farkla yenilmelerine karşın ikinci maçta uzatmada Bulgar takımını elediler. Ve şehir birbirine girdi. Günlerce şenlik yapıldı. Bizim Kâmil nerede görülse omuzlara alındı... Sokak sokak dolaştırıldı.

Daha sonra ise bizimkilere bir İngiliz takımı çıktı. Kâmil kötü bir kura çektikleri için çok bozulmuştu.

– Lan elime şaapiim... Sanki başka takım mı yoktu o nalet torbada!...

Diye sürekli kendi kendini yiyordu. Yönetim kurulundaki şakşakçıları ise:

– Üzülme başkan... Biz ne İngilizler gördük... Çanakkale'de bunları duman etmedik mi?...

Gibi sözlerle başkanı teselli ediyorlardı. İngiliz takım hakkında sözümona bilgi toplamaya başladılar. Takım öyle ünlü, öyle baba bir takımdı ki, kulüp binasının karşısındaki bakkal İdris'e sorsan İngiliz takımının neredeyse kadrosunu bile sayardı.

Londra'ya maçtan üç gün önce gittiler. Hem iklime alışacaklar, hem de maçın oynanacağı sahada bir iki antrenman yapacaklardı.

Şehrin hemen merkezinde büyük bir otele yerleştiler. Özellikle futbolcular çok heyecanlıydı. Maçın heyecanı yanına bir de Londra gibi dünyanın en büyük şehirlerinden birine gelmenin heyecanı eklenmişti. Futbolcuların veyöneticilerin tamamına yakını Londra'yı ilk kez görüyorlardı. Gördükleri devasa mağazalar, rengârenk vitrinler hepsini cezbetmiş, şaşkına çevirmişti.

Başkan Kâmil daha önce iki kez gelmişti Londra'ya ama o mağaza senin bu dükkân benim karısı Şermin'in peşinde koşuşturduğundan bir şey anlamamıştı. Bu defa zaman kısıtlı da olsa şöyle Londra caddelerine çıkacak, hem gezecek hem de alışveriş yapacaktı. Zaten karısı Şermin eline gene koskoca bir liste tutuşturmuştu. Londra'ya indikleri o öğleden sonra gidip stadı ve sahayı gördüler... Maçla ilgili bazı formalitelerle falan uğraştılar. Dolaşıp alışverişi diğer günlere bıraktılar.

Ertesi gün erkenden kalktılar. Başkan Rıza diğer yönetici Necmi ile otelin kahvaltı salonunda buluştu. Alelacele kahvaltı edip kendilerini sokağa attılar. Futbolcular ise çoktan caddelere düşmüş, çoğu kahvaltı ile zaman bile kaybetmemişti.

Başkan Kâmil ile yönetici Necmi, o koskoca mağazaların bir kapısından dalıp öbür kapısından çıkıyor, ellerinde bir alay paket koşuşturup duruyorlardı.

Lisandan yana ikisi de nanaydı. Gerçi basit alışverişler yapacak kadar üç beş kelime biliyorlardı ama bu tarzanca yeterli değildi.

– Lan epey iş becerdik ha Necmi... Dedi Başkan Kâmil.

– Valla öyle... Bunca alışveriş yaptık, öyle lisan sıkıntıları falan çekmedik... Yahu başkan... Neyi unuttuk biliyor musun?... Bizim çocuklar eve bir köpek aldılar. Ona mama almayı unuttuk... Hanım beni parçalar şerefsizim. Koşturup bir yerden alalım şunu.

Ellerindeki paketlerle oflaya puflaya yürümeye başladılar. Hemen birkaç adım sonra da, vitrinlerinden içerde içkiden yiyeceğe, parfümden kravata her şeyin satıldığı belli olan koca mağazadan içeri girdiler. Zaman kaybetmemek için Kâmil bir yandan, Necmi bir yandan rafları taramaya, köpek maması aramaya başladılar. İkisi de bulamadılar. Aradan bir süre geçti, Necmi Kâmil'e:

– Yahu abi bu böyle olmayacak... Şu gavurca, yani İngilizce köpek nasıl deniyordu?..

– Köpek?... Ket ket... Yani cat yazılıyor...

– Yok abi o köpek değil, kedi demek... Köpek neydi köpek?...

– Şurdan bi İngilize soruver köpeği...

– Yahu Kâmil abi dalga mı geçiyorsun? Onu nasıl sorayım ki?... Onu soracak kadar İngilizce bilsem zaten köpeği de bilirim.

Tekrar raflara, ağzına dek bilmedikleri bir sürü kutu ile dolu tezgâhlara daldılar... Ama gene bulamıyorlardı mamayı. Sonunda Necmi görevlilerden birini yakaladı. Anlatmaya çalıştı. Eliyle birtakım işaretler falan yapıyordu ama görevli hiçbir şey anlamıyordu. Zaten Necmi ile fazla oyalanacak hali yoktu. Zira mağaza tıklım tıklımdı. Adam çekti gitti. Necmi bu defa bir başka görevliyi yakaladı ama, şu nalet köpek mamasını anlatmak bir türlü mümkün olmuyordu. Başkan Kâmil de artık bozulmaya başlamıştı. Giderek sabrı tükeniyordu. Ve birden Necmi elindeki paketleri fırlatırcasına yere bıraktı. Önce sağa sola bakındı. Derken gözüne büyükçe bir sigara tablası ilişti. Koştu, kaptı, tablayı, görevlinin önüne yere koydu. Ve herkesin şaşkın bakışları arasında köpek gibi yere çömelip, başladı o tabladan sanki bir şeyler yiyormuş gibi yapmaya.

Bir yandan havlıyordu...

– Hav hav!... Hav hav!...

Millet gülmekten kırılıyor, yerlere yatıyordu. Necmi elleri ve dizleri üstünde görevliye doğru hem eliyle yerdeki tablayı gösterip yemek yeme işareti yapıyor, hem de bağırıyordu.

– Havvv!... Hav hav havvv!...

Başkan Kâmil, Necmi'yi apar topar kaldırdı yerden. Gavur milletine rezil olmuşlardı. Ama köpek mamasını da almışlardı sonunda.

Caddeye çıktılar. Otele doğru yürümeye başladılar. Şöyle onbeş yirmi adım atmamışlardı ki. Birden Başkan Kâmil'den hem de şöyle iyice bir derinden **"Inghh!..."** diye bir inilti çıktı.

– Hayrola Kâmil abi, bir şey mi oldu?..

Kâmil durmuş, paketleri yere bırakmış, belini tutuyordu. Alnı da boncuk boncuk terlemişti.

– Böbreğim, böbreğim... Dedi inleyerek... **Şu namussuz taş sancısı tuttu... Mahvoldum, mahvoldum, şimdi!...**

– Dur abi telaşlanma şimdi bir çaresine bakarız.

Kâmil bu böbrek sancısını altı yedi aydır çekiyordu. Böbreğinde bir taş vardı ama korkuyor elletmiyor, durumu ilaçla idare ediyordu. Zaten öyle sık sık ağrı sızı yapmıyordu ama, yaptı mı da adamı inim inim inletiyor, feleğini şaşırtıyordu namussuz sancı. Kâmil'in sancısı giderek artıyordu. Caddenin ortalık yerinde resmen inlemeye başlamıştı.

– Sen şu paketleri al koş otele bırak ben, seni burada beklerim... Dedi Necmi'ye... **Bir doktora filan gideriz belki.**

Otel zaten yakındı. Necmi paketleri yüklendi koştura koştura otele yollandı.

Kâmil'in ise gözlerinden ateşler çıkıyordu. Tedbirsizlik etmiş yanına ilaç da almamıştı. Ama öyle sık sık tutmuyordu ki sancı. Artık dayanamaz olmuştu. Necmi'yi bekleyemeyecekti. Sağa sola bakınmaya başladı. Ve eczaneyi gördü. Eczane olduğunu, vitrinindeki bir sürü parfümü, krem, deodorant vs. yanında bulunan vücut ve sağlıkla ilgili bazı araç gereçten anlamıştı. Zaten içerdeki raflarda da bir sürü ilaç duruyordu. Alı al moru mor adeta koşarak içeri girdi. Girdi ama, o ara kafasına dank etti. Nasıl anlatacıktı ki böbrek taşı ilacını?... Önce tezgâhın arkasında duran kızlardan birine gitti. Belini falan gösterdi. Bu arada da alnında birikin boncuk boncuk terleri siliyordu. Kız bir şey anlamadı. İngilizce bir şeyler söyledi. Istırap çektiği yüzünden zaten belli oluyordu ama, Kâmil bu kez de inleyerek belini tutmaya başladı. Kız yanındaki diğer tezgâhtara baktı. İkisi de birbirlerine bakıp dudak büktüler. Kâmil kararını o zaman verdi. Neden olmasındı? Öyle ya da böyle az önce köpek mamasını almamışlar mıydı?... Dükkândan dışarı fırladı. Biraz arandıktan sonra yerden iki taş buldu. Eczaneye geri döndü. Tezgâhtarların karşısına geçti. Ve başladı **"Ahh!... Ihhh!..."** diye inlemeye... Bir yandan inliyor, bir yandan da o iki taşı belinde böbreklerinin bulunduğu yerin üzerinde tutuyor, oradan yere atıyordu. Sonra taşları tekrar yerden alıyor, beline götürüp tekrar yere atıyordu. Bir yandan da avaz avaz inliyordu. Tüm dükkândaki müşteriler başına toplanmış hem şaşkınlıkla bakıyor hem de kahkahadan kırılıyorlardı. Sokaktakiler bile durmuş, vitrinin önüne yığılmış içeri bakıyorlardı. Ama sonunda başardı Kâmil... Ilacı aldı. Hatta durumu anlayan tezgâhtarlar, iki tane hapı hemen orada içirdiler.

Kâmil elinde ilaç sendeleyerek dükkândan çıktı. Tam o sırada da harıl harıl kendisini arayan Necmi çıktı karşısında. Durumu Necmi'ye anlattı. Otele doğru yürümeye başladılar.

– Boşuna dememişler Kâmil abi... Bir lisan bir insan, iki lisan iki insan diye...

– Bırak iki lisanı bir insanı... Lan şu halimize bak... Biz insanlıktan da çıktık be!...

YEDİNCİ VİTES

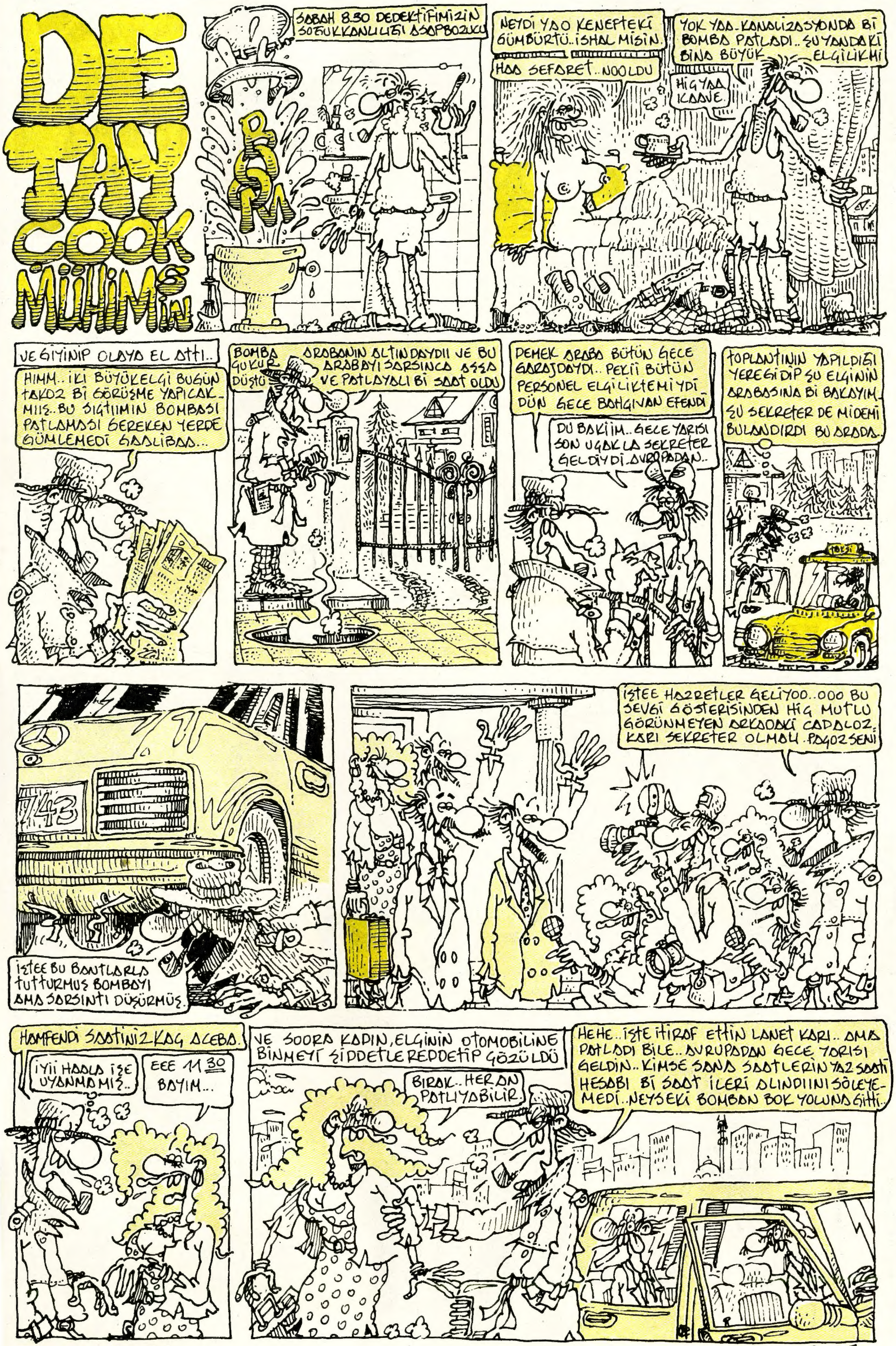

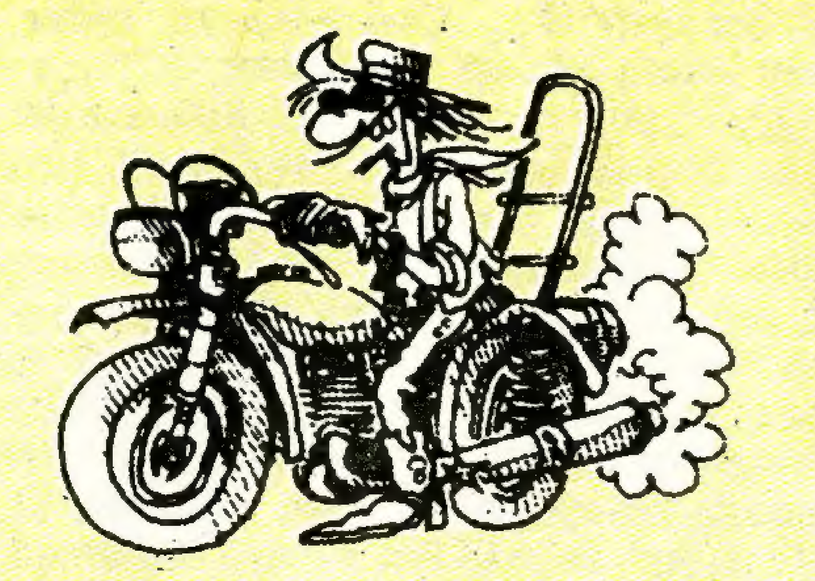

ÜTÜ

- Sevgilin gece çıkmıyosa. Bu hafta sende eve takıl anla belki de iyi gelir. Ailenle laubali olur, babanın çoraplarının ne kadar eskidiini görür kafan yerine gelir.
- Karşı penceredeki kıza kesin tavır koy... Kızım sen de...
- Kış izolasyonu operasyonuna başla. Tam saha takıl. Denizaltı gibi yap evi. TV'yede periskop muamelesi yapı.
- Lüfer akınını ıskalama. Bak zamlar geliyo. Deep firize bi manga lüfer siper et dursun bu hayaasız lüfer akını
- Çöplerini klasmanına göre ayır kartonlar, cam, kâğıt, aleminyum, v.s. eskiciyi yüreklendir, sen de para kap.

DELİSİN

- Kestaneye çalışmıyosan.
kebap, şeker, pasta ve tüm türevlerine.
- Babanın ayakkabılarnı boyamıyosan
- Bana içinden ukala diyosan
- Hep aynı tonda konuşuyosan
- Eleştirilince kavgaya susuyosan
- Dişlerini "çıssık" diye sesli temizlerken biri sana iğrenerek bi bakış salladığında (bi kız) arbede çıkarma kriizine giriyosan
- Telefonda çok susan sen sen
- Zil çalarken saund'un yoksa
- Ağzınla elektrogitar, org, trompet taklidi yapamıyosan
- Dişinde susam bulduğunda simit yemiş gibi oluyosan

AYILARLA DANS

Soner Günday

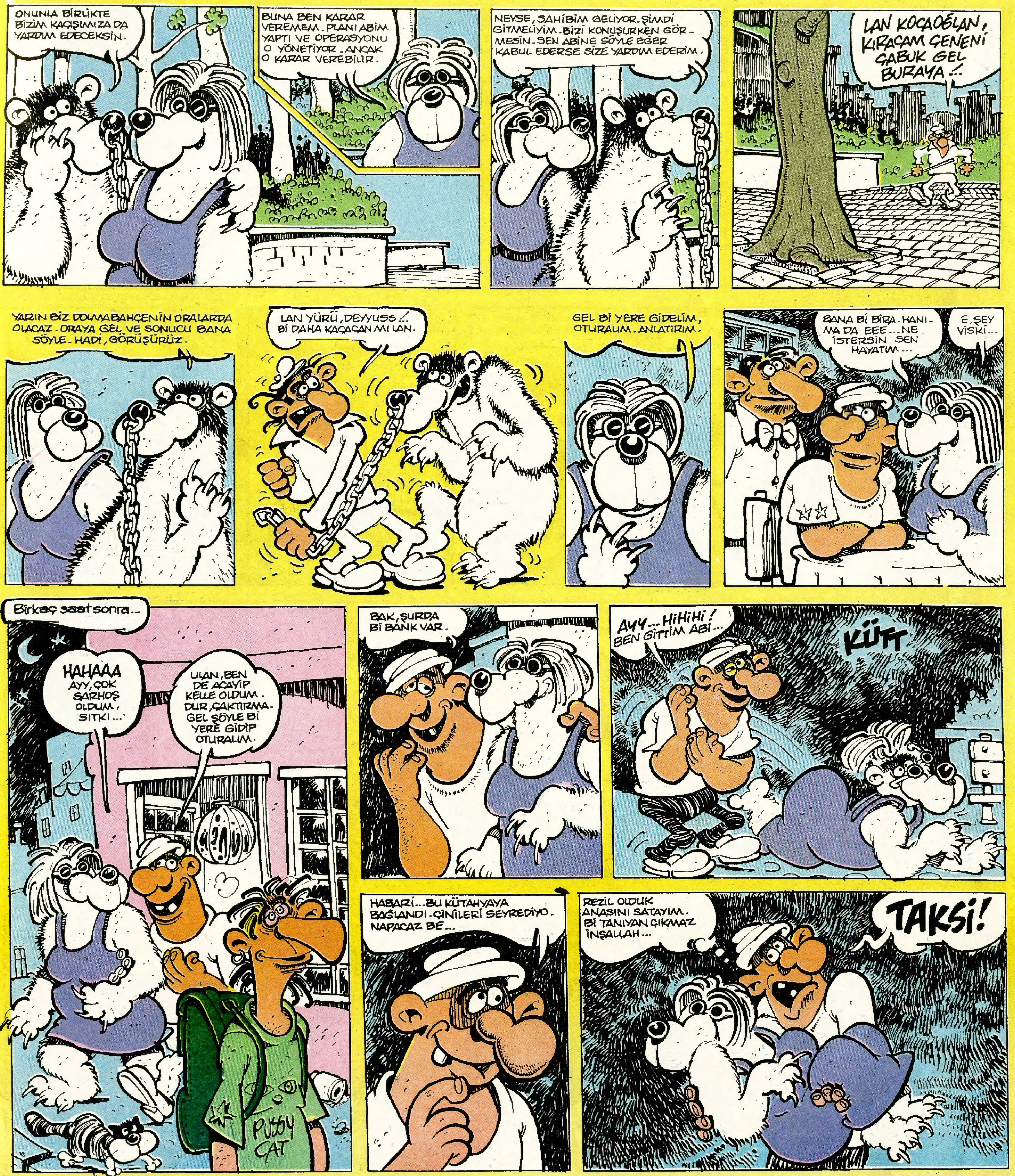

AYILARLA DANS

Soner Günday

DEVAMI HAFTAYA

TERMINATÖR...

- YAZAN: SERVET GÜRBÜZ
- ÇİZEN: ŞEVKET YALAZ

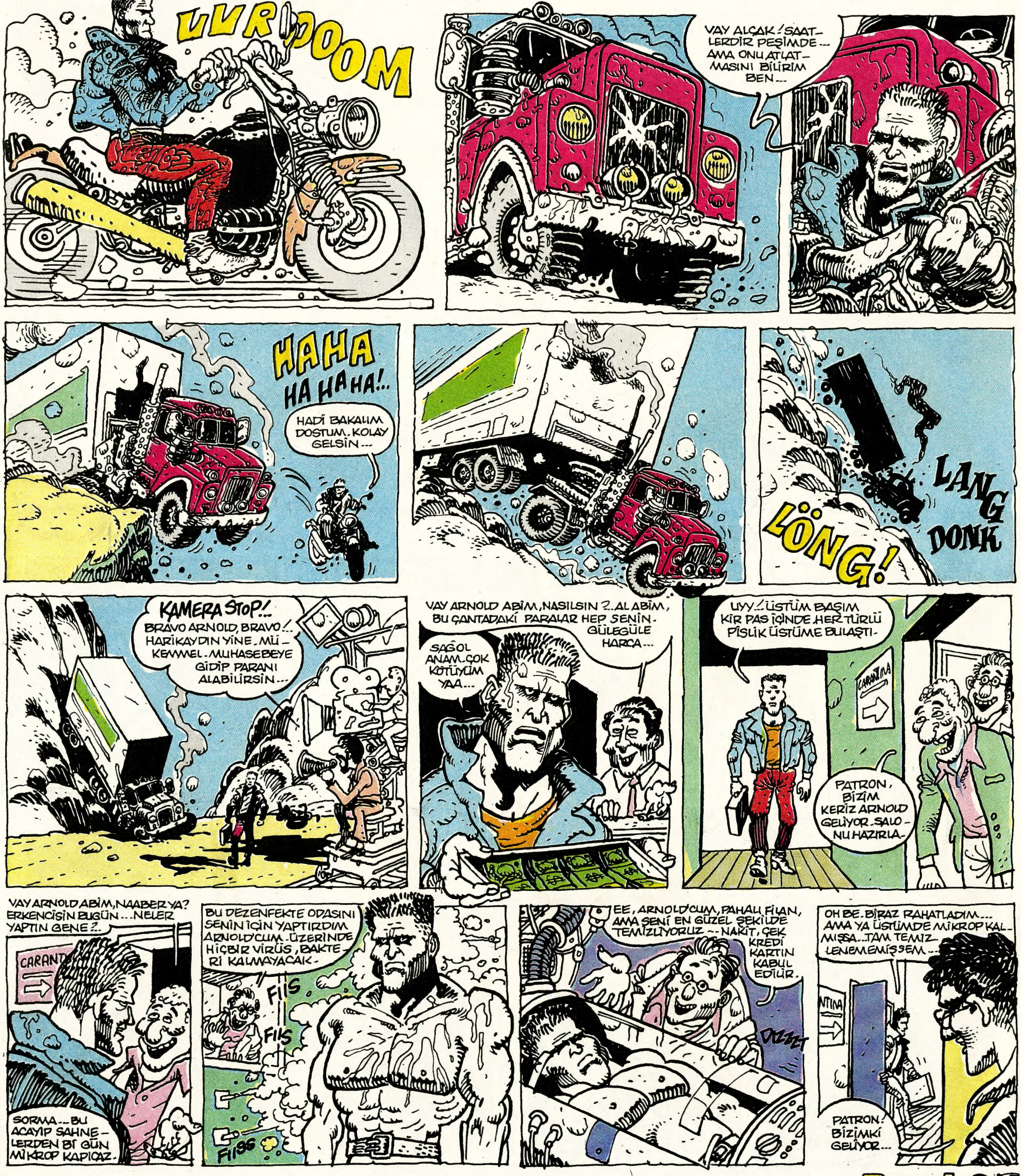

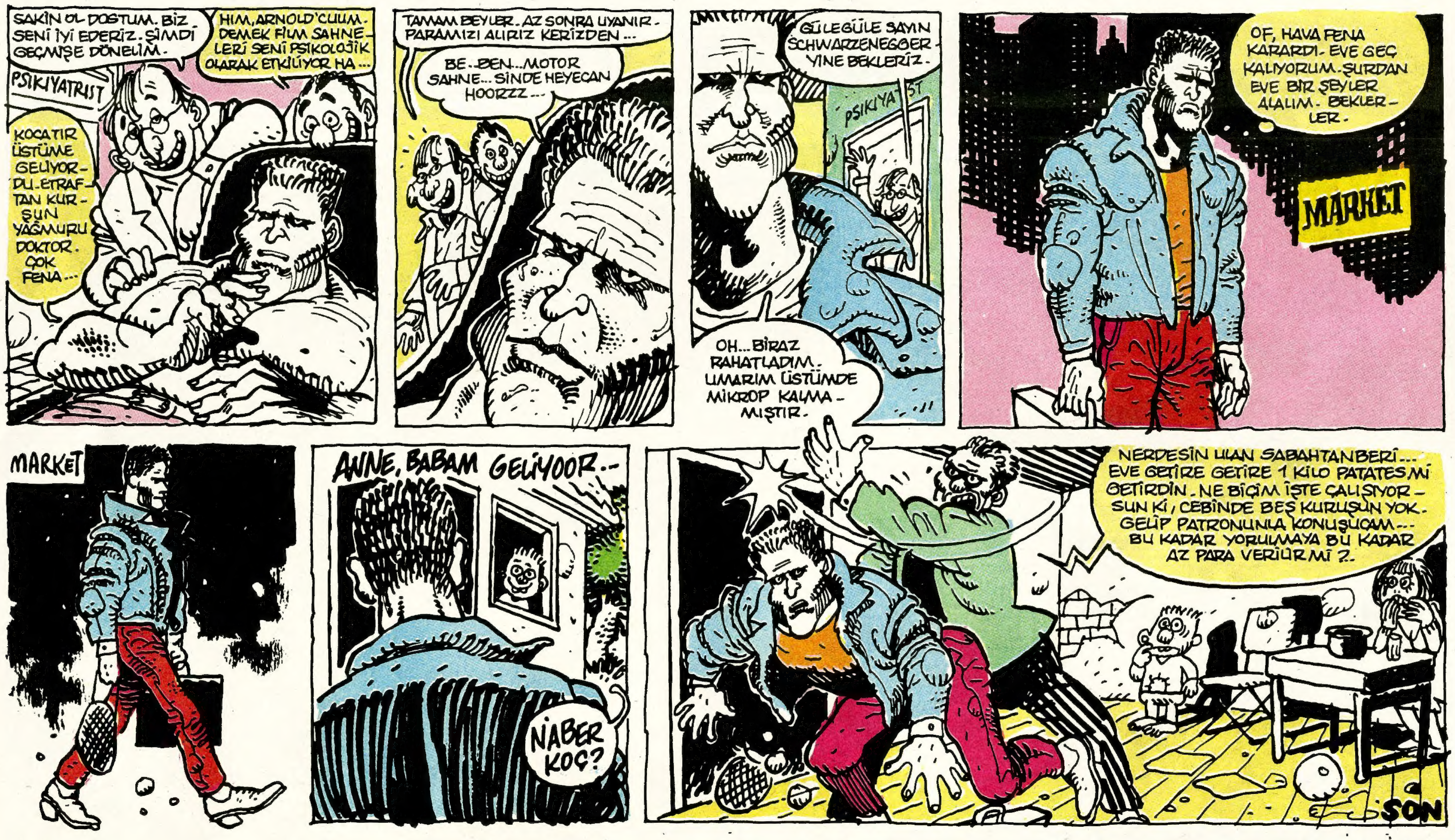

İNLEYEN NAMELER

● MURAT ALPAY

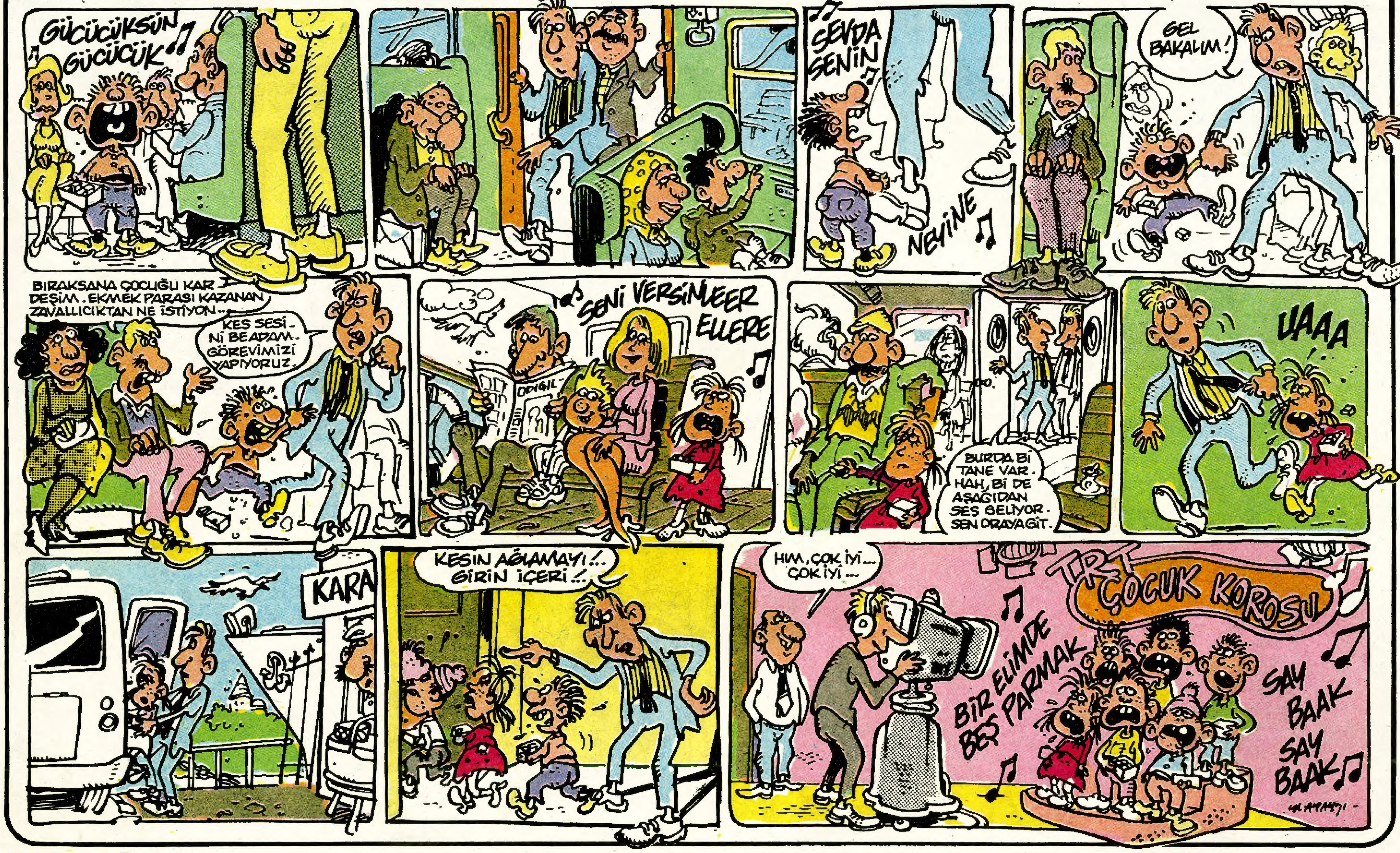

Ailem benim her şeyim...

TURGAY TÜYSÜZ

O BENİM OĞLUM

ÖZET: Hıdır, uzatmalı sevgilisi Ayşe ile beraber yaşamaktadır. Ayşe'nin ilk kocasından olan Melih'e acayip gıcık kapar. Hıdır, Melih'i evden atmaya kalkışır.

● YAZAN: MURAT
● ÇİZEN: GÜRCAN GÜRSEL

DEVAMI HAFTAYA

KOMİK VE DİDAKTİK RESİMLİ ROMAN = 7 × 8 = 56

● ZAFER TEMOÇİN

ÖZET: Kahramanımızın adı Rasim'dir... Yıllarca süren silik bir hayattan sonra, içindeki güçlü ve kurnaz kişilikler harekete geçip Rasim'den ayrılmışlardır .

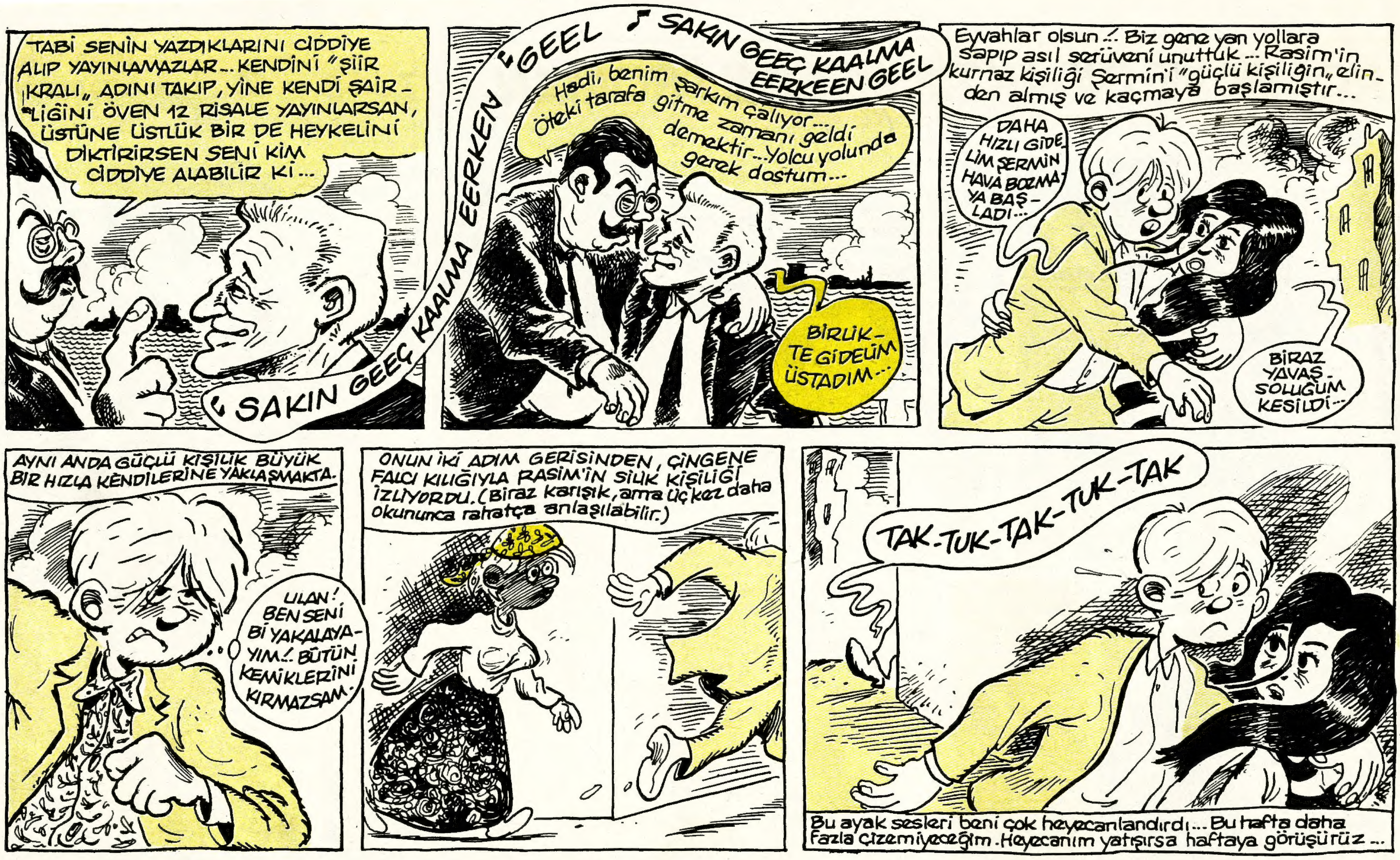

GÜRÜLTÜ

● AHMET

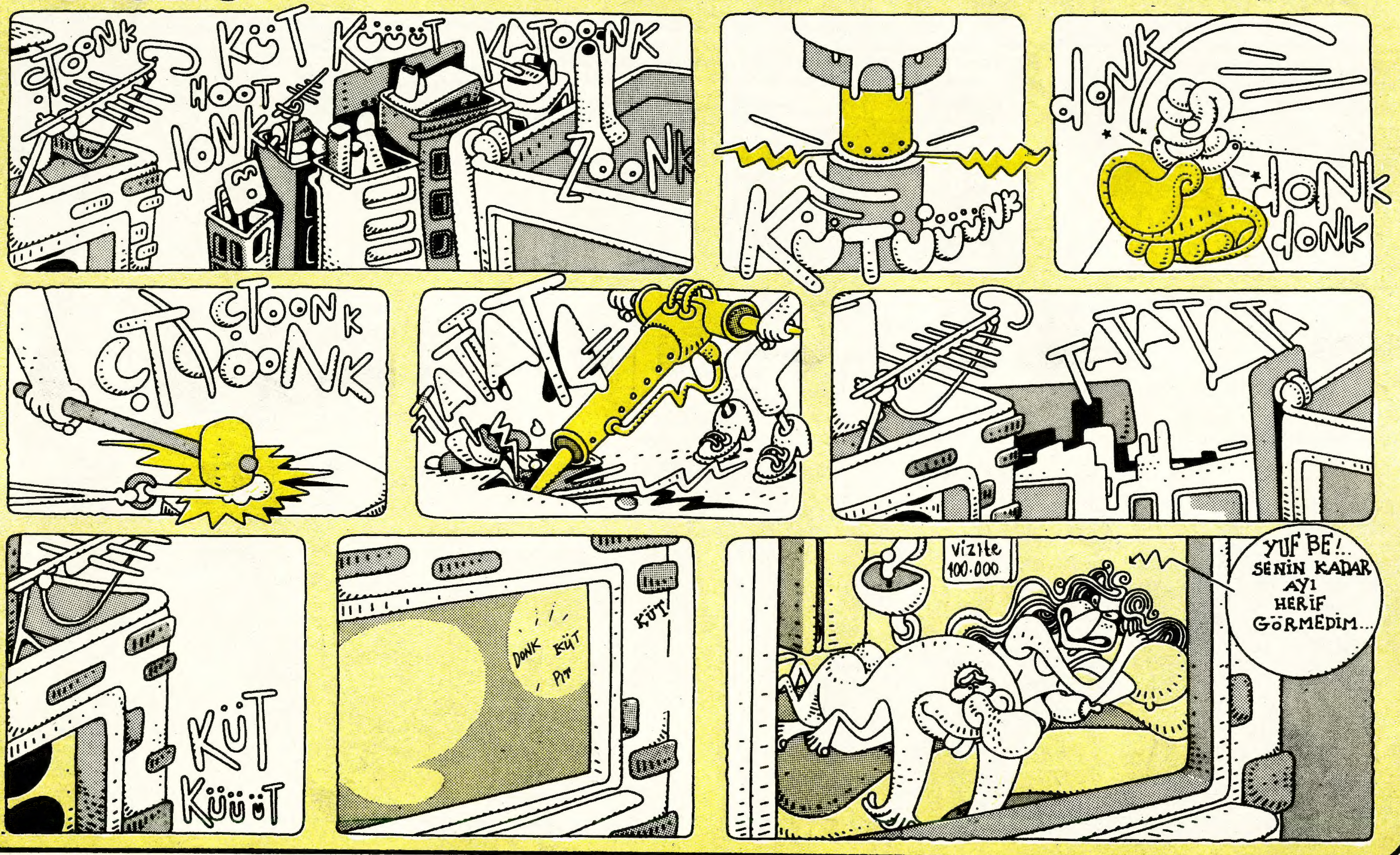

SARARMIŞ YILLAR

● LEVEND ÇANGA

Refakatçı...
Çok dikkat etmelisiniz durumu çok ağır...
Her an bi kriz daha gelebilirmiş.. Gözüm devamlı üstünde olmalıymış puff.. Beklemeye de bayılırım...
TİK TAK TİK
TİKTAK
TİKTAKTİK
TİKTAK TİK
TİKTAKTİ
TİK
TAK TİK TAK TİK
TAK
TİK
TAK TİK
HINKH
EYVAH KRİZ
INH
HEMŞİRE HEMŞİRE
Ne de olsa Yakup ilk kez Refakatçı kalıyordu. Ama Mümtaz Bey öyle mi ya.. En azından 4 kere komaya girmişti.. Refakatçısını uyanık tutmak açısından oldukça tecrübeliydi...
KARDİOGRAFİ
Ve bu tecrübe sayesinde refakatçısının kendisini dikkatle izlemesini sağlamış (gizli güç).. Böylece kriz anında müdahale tam zamanında yapılmıştı...
SON